
Herczeg Ágnes

A NEGYEDIK SZÉKELYFÖLDI FÜRDŐKALÁKA

Immár a negyedszer 50-70 anyaországi, erdélyi, vajdasági, felvidéki és külföldről jött önkéntes, a csíki Sapientia egyetem diákjai és oktatói, végzett tájépítésszek, építészek és más szakmabéli fiatalok a helybéliekkel kalákában népi gyógyfürdőt újjítottak-építettek fel a Székelyföldön. Az első fürdőkalákát 2001-ben Lázárfalván (Nyírfürdő), a másodikat 2002-ben Tuszánodon (Nádasfürdő), a harmadikat Csíkközmáson (Sószezfürdő) újjítottuk fel a Csomád-Bálványos Régió területén, amiről az *Országépítőben* beszámoltunk. Idén a Csomád-Bálványos Régió szomszédságában lévő, a Kászoni-medencében fekvő Kászonújfaluban szerveztük meg a kalákát. Régen voltak fürdők a Kászoni-medencében, de mára eltűntek, a területek magántulajdonba kerültek.

A Csíki-medence felől a Nyerges-tetőn áthaladva a Kászonújfaluba vezető út melletti kis éger berekben találtak rá a forráscsoportra. A geológiai és kémiai vizsgálatok szerint itt bővízű, ivó- és fürdőkúrára alkalmas kénes-sós víz tör a felszínre. A víz összetétele alapján elsősorban cukorbetegségre javallott. A terület tulajdonosa, Gergely Mátyás keresett meg minket, hogy idén erre a forráscsoportra építsünk fürdőt. A feladat nem volt könnyű. A helybéliek pedig először bizalmatlanok voltak afelől, ha magánterületen épül a fürdő, használhatja-e majd mindenki. A falunak önmagában nincs olyan gazdasági ereje, hogy ilyen léptékű fejlesztést végezzen.

Így előkészítettünk egy megállapodást, amelyben az önkormányzat, a közbirtokosság, a terület tulajdonosa és a kaláka szervezői – az Ars Topia Alapítvány, a Pagony Táj-és Kertépítész Iroda, helyben pedig a Csíki Természetvédő és Természetjáró Egyesület és a Transpagony Kft – hogy közösen, összefogással új közös használatú fürdőt hoznak létre.

Most is a székely közösségi munka bevált, hagyományos formáját, a kalákát választottuk. A kalákában az a nagyszerű, hogy mindenki saját erejének, képességének megfelelően segíthet. Az ideérkezők a faluban házaknál és az iskolában laktak. Két szakácsasszony mellé a csapatból napi beosztással beálltak a lányok, asszonyok főzni – méghozzá kétféle, húsos és húshagyó ételt. A fát a közbirtokosság és a terület tulajdonosa adta. A terveket a résztvevők – a Pagony munkatársai, a Kós Károly Egyesülés vándorai és a kalákára érkező építészek tervezték. Hagományos építőanyagokkal és építésmóddal fürdő és lábáztató medencéket, öltözőfülkét, függesztett pallóutakat, filagóriát, padokat, pihenőhelyeket, forrásfoglalást és forrásházat, meg budit építettünk. Erózió elleni fűzfonatokat fontunk, élőfűz építményeket állítottunk. A területet érintő patak medrének rendezése is óriási feladatot jelentett. Mindezt úgy végeztük, hogy a természeti értékek megőrzésére felhívjuk a figyelmet. Hagományos festési móddal információs táblákat

festettünk és keresztet állítottunk. Az ideérkezők sokat tanultak a helybéli mesterektől, a helybéliek pedig elcsodálódtak, hogy a kalákázók micsoda szeretettel, lelkesedéssel és kitartással dolgoztak, napsütésben és esőben egyaránt. Vasárnap, a pihenőnapon Háromszékbe tettünk kirándulást, ellátogattunk a perkői kápolnához, Csemátonba, és az Ojtozi-szorosba.

Esténként a tájról, a természeti, építészeti, kultúrtörténeti értékekről, Székelyföld jövőjéről előadások hangzottak el, beszélgetések folytak. Meghívott előadóink Kolumbán Gábor, Ertsey Attila, Bakacsi Gyula, Köllő Miklós és Esztány Győző voltak. Régi hangszerbemutató, a Kászonújfalusi Hagyományörző Zenekar gazdagították az esti programot. Természetesen a táncház idén sem maradt el. A napi 8-10 óra kemény munka

mellett többször hajnalig is folyt a hagyományos és a reneszánsz táncház. A falubéli gyermekeknek rajz-kézműves foglalkozást szerveztünk, s ebből kiállítást rendeztünk. A helybéliek kérésére a település központi tereire faluképmegújítási tervek születtek.

Nehezen összegyűjtött, kis pénzekből (magyarországi alapítványi- és magántámogatások, helybéli szponzorok) valósult meg mindez, egy hét leforgása alatt. A fürdőt Székelyföld püspöke áldotta meg. Az esemény vidám faluünnepséggel zárult, ahol a mintegy háromszáz részvevő emléklapot kapott.

Aki a hét során nem járt arra, elcsodálkozott, hogyan nőtt ki a kis berekből a szép fürdő. Visszatekintve, mi is elcsodálkozunk, honnan kaptuk az erőt mindehhez. A Gondviselő mellett a természet áradó odaadásából, egymástól, a helytől, a helybéliektől.

